

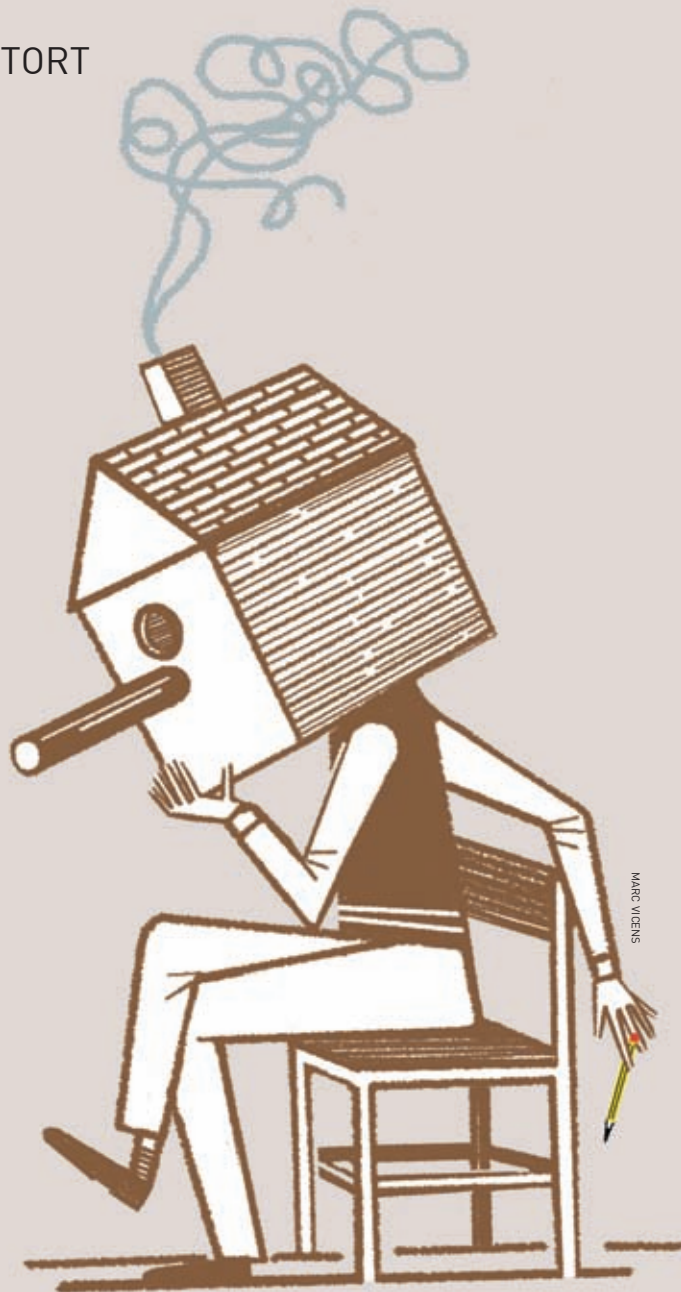
Dissenyar i projectar la vida

Tan simple i tan complicat com això és el que es proposa l'arquitectura. I amb aquest encàrrec entrà en el selecte club de les sis arts clàssiques. Bastint cases, espais i ambients, els arquitectes preparen l'escenari on la funció transcorre. La privada, l'ambient recollit on viuen les persones, les parelles, les famílies, on es fan grans els fills i maduren tota classe de projectes: l'ambient laboral on tots fem girar el país, produint i intercanviant serveis de tota mena, i l'ambient oficial, col·lectiu, públic, on maduren i s'expressen les necessitats i els desitjos dels pobles.

Aquests mesos tenim una oportunitat per viure en primera persona, com a gironins de ciutat i de comarques, l'expressió d'aquesta facultat de bastir escenaris que té l'arquitectura, en l'exposició «La Girona contemporània. Les capitalitats de la ciutat (1800-1939)», que es pot contemplar al Museu d'Història fins al mes d'abril. En principi és una nova exposició per presentar un graó més de la nostra història. Tractades ja les èpoques més reculades, s'encaren els segles XIX i XX, de grans transformacions en tots els aspectes. La mostra gira entorn de la capitalitat de província, que Girona assoleix el 1833. El cert és que ben aviat sorgeixen l'arquitectura i l'urbanisme com a categories bàsiques per bastir aquesta capitalitat. Les desamortitzacions, el traçat de vies i places, el bastiment dels edificis de la representativitat provincial, sovint recuperant vells casals monàstics, la construcció de serveis i equipaments de tota mena per als nous gironins. En definitiva, les transformacions en el paisatge urbà de la mà dels arquitectes que portaren la rònega vila

Agenda d'arquitectura

Girona, 2015. Arquitectura i ciutadania. El Col·legi d'Arquitectes vol escriure un nou capítol d'aquesta relació simbiòtica amb la nova Agenda d'arquitectura, que per primera vegada obre la seva web a la ciutadania. L'objectiu: fer xarxa entre tots els programadors culturals per difondre les activitats pròpies entorn a l'arquitectura, l'urbanisme, el disseny, el paisatge i l'interiorisme. Gairebé tot i encara més, perquè l'arquitectura i el disseny presideixen la nostra vida.

entre muralles a la prometedora ciutat que ha arribat fins avui. És evident que hi ha altres capitalitats imprescindibles per entendre el nostre present, però totes tenen una seu, i aquesta es deu a l'arquitectura. El segle XIX i XX van esdevenir els de l'arquitectura i l'urbanisme, amb la voluntat col·lectiva de desvetllar les potencialitats de la ciutat, definitivament entesa com un lloc propi, un bé comú que cal gestionar i valorar i que ja mai més havia d'esdevenir patrimoni d'uns pocs. Així ho contemplem avui, i així ho va avançar amb una perspectiva molt més curta Joaquim de Camps i Arboix quan, l'any 1928, afirmava que «Girona estava preparada per començar la vintena centúria com una vella esperança». Després van venir anys de malastrugança i frustració, però al carrer, els edificis, els parcs i les places construïts per arquitectes preclars com Bru Barnoya, Martí Sureda, Rafael Masó, Ricard Giral i tants d'altres aconseguiren fixar en ferm materials l'esperança dels ciutadans. Novament l'escenari, perquè la funció continuï cada dia.